

[Vagn Bro.]

have et Pusterum, og den samme Opfattelse har mit Parti — kunne give den Begrundelse, der anføres i Bemærkningerne til Lovforslaget, Tilslutning. Jeg nærer ikke Tvivl om, at den Form for Lægmands Deltagelse i Retsplejen er at foretrække i hvert Fald paa en Række Omraader fremfor Nævningeinstitutionen. Jeg har tidligere givet denne Tanke Udtryk, idet jeg har udtalt, at jeg kunde slutte mig til et tidligere Forslag fra den højtærede Justitsminister, hvorefter et Par Omraader, der har været og stadig er under Nævningeinstitutionen, skulde føres ind under Domsmandsinstitutionen, at som Tiden gaar, vil det være rimeligt at udvikle en saadan Institution i et betydeligt Antal større Sager indenfor Strafferetsplejen. Jeg vil tillade mig kun at fremsætte 4 Punkter med Hensyn til dette Spørgsmaal, som jeg under den Behandling, vi staar overfor, vil fremsætte for mit Vedkommende.

I Argumentationen for Domsmands Indførelse fremhæver den højtærede Justitsminister Hensynet til at opretholde og befæste Tilliden til Domstolene. Det er jo udmærket at faa en Ordning, hvorunder den størst mulige Tillid til Domstolene er til Stede, men jeg vil samtidig have Lov til at føje til, at det er min Anskuelse, at saaledes som Retsplejen er i Dag, med den gennemførte eller saa godt som gennemførte Offentlighed, med alt det, vi hidtil har opnaaet i Retsplejen, behøver man ikke af den Grund at gaa til Indførelse af Domsmand. Jeg for min Part tør i hvert Fald hævde, at efter alt, hvad man hører ude omkring i Befolkningen, er Retsplejen en af de Institutioner, som i Virkeligheden kritiseres mindst herhjemme.

Jeg tror i øvrigt i Virkeligheden, at de Reformere, vi har faaet, hvoraf en Række er udmærkede, slet ikke har været baaret saa stærkt frem af et Folkekrav, og jeg tror heller ikke, at der i Dag staar noget Folkekrav bag dette, fordi den Tillid, man her i Danmark under Offentligheden har til Domstolene, er betydelig. Og jeg kunde næsten fristes til at spørge den højtærede Justitsminister: Hvor i Befolkningen giver denne Mistillid sig til Kende, saa at man her i Salen maa sige: Jo, der er Tale om en Mistillid til de danske Domstole, dens Domfældelser og Haandhævelse af Lovene? — Dermed har jeg ikke sagt, at man ikke ønsker Domsmand indført, men naar man gør opmærksom paa et tilstedeværende Mistillidsforhold til Domstolene, synes jeg i

hvert Fald, at det er det svageste Argument, der fremføres.

Under tidligere Forhandlinger har jeg ogsaa givet Udtryk for, at skal man gaa til en Ændring paa dette Punkt, skulde man først indføre den paa et begrænset Omraade. I denne Forbindelse vil jeg gerne understrege, hvad der tidligere er fremført, navnlig af et æret Medlem af mit Parti, nemlig af det ærede Medlem Hr. Christensen (Høng), at det vil være af Betydning for vor Tilslutning, at vi faar en praktisk Ordning af Domsmandsudtagelsen, saaledes at Domsmandene, der jo faar et særligt Samkvem med de juridiske Dommere, faar en større Adgang til Deltagelse i Retsplejen, idet de faar adskilligt flere Sager at behandle, end det er Tilfældet for Nævningernes Vedkommende. Jeg ved udmærket godt, at der hos Nævningerne ikke kan eller skal være Tale om Rutine, medens man efter min Mening med Hensyn til Domsmand ikke behøver at være saa forskrækket for en Smule i den Retning.

Dernæst vil jeg fremhæve, at man bør sørge for at faa en god Afgrænsning af Forholdet mellem Domsmandssager og Nævningesager. Med Hensyn til de to Slags Sager, jeg tidligere har nævnt, Barnemords-sager og Fosterdrabssager — og paa dette Omraade tør jeg maaske bruge Udtrykket Mistillid fra meget store Dele af Befolkningen, jeg skal ikke sige, hvor store, men her er der virkelig Tale om, at der er Befolkningsslag, som har vist Mistillid — med Hensyn til de nævnte Sager vilde jeg finde, at det var en stor Fordel, hvis der kunde findes en rimelig Afgrænsning; det vilde sikkert ogsaa lette Reformens Gennemførelse.

Jeg vil føje til, at jeg for mit Vedkommende vilde ønske, at man begyndte med Domsmandsinstitutionen ved Landsretten. Denne Opfattelse har ikke vundet megen Tilslutning her i Salen, men jeg ser af Bilag, der tidligere har fulgt med de forskellige Sager, at dette Forslag ingenlunde har savnet Tilslutning, f. Eks. fra Dommerne. Et betydeligt Antal i begge Landsretter har sluttet sig til, at denne Form prøves netop der, og hvis dette gennemføres, vil vi paa den Maade faa den bedste Rettesnor med Hensyn til, om vi skal gaa videre.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse føje til, at hvis man gik den Vej, vilde man ogsaa i Dag slippe for at tage Stilling til det baade rent sagligt og juridisk ikke helt lette Problem, om det er rigtigt at lade et Bevis, som er afgjort ved en Ret, hvori der